

AMMATTIYHDISTYSTEN MERKITYS JA TEHTÄVÄT UUDEN TALOUSPOLITIIKAN AIKANA

VKP(b):n KK:n TAMMIKUUN 12 p:nä 1922 TEKEMÄ PÄÄTÖS¹⁾

I. UUSI TALOUSPOLITIikka JA AMMATTIYHDISTYKSET

Uusi talouspolitiikka saa aikaan joukon olennaisia muutoksia proletariaatin ja siis myös ammattiyhdistysten asemassa. Tuotantovälineiden valtaosa jää teollisuuden ja kulkulaitoksen alalla proletaarisen valtion käsiin. Maan kansallistamisen ohella tämä seikka osoittaa, ettei uusi talouspolitiikka muuta työläisvaltion olemusta, vaikka muuttaakin oleellisesti sosialistisen rakennustyön muotoja ja siinä käytettyjä menetelmiä, sillä se sallii rakenteilla olevan sosialismin ja elpymään pyrkivän kapitalismin välisen taloudellisen kilpailun, jonka perustana on monimiljoonaisen talonpoikaiston tarpeitten tyydyttäminen markkinoiden kautta.

Sosialistisen rakennustyön muotojen muuttuminen johtuu siitä, että kommunistinen puolue ja Neuvostovalta käyttävät nyt kaikessa politiikassaan, jonka tarkoituksena on siirtyminen kapitalismista sosialismiin, erikoisia siirtymismenetelmiä, toimivat monessa suhteessa toisin kuin aikaisemmin, valtaavat monia uusia asemia niin sanoaksemme „uusin kiertoliikkein”, perääntyvät siirtyäkseen sitten paremmin valmistautuneina hyökkäykseen kapitalismia vastaan. Niinpä vapaakauppa ja kapitalismi on nyt sallittua ja ne kehittyvät valtion säännöstelemänä, ja toisaalta taas yhteiskunnallistettuja valtion tuotantolaitoksia siirretään niin sanotun itsekkannattavuuden pohjalle, t.s. kaupalliselle perustalle, mikä maan yleisen sivistyksellisen jälkeenjääneisyyden ja nääntymyksen vuoksi saa kiertämättä joukot asettamaan tajunnassaan suuremmassa tai pienemmässä määrin vastakkain kyseisten laitosten johdon ja niissä työskentelevät työläiset.

2. VALTIOKAPITALISMI PROLETAARISESSA VALTIOSSA JA AMMATTIYHDISTYKSET

Olemustaan muuttamatta proletaarinen valtio voi sallia kauppavapautta ja kapitalismin kehitystä vain tiettyyn rajaan asti ja ainoastaan ehdolla, että valtio säännöstelee (valvoo, tarkastaa, määrää muodot, järjestyksen j.n.e.) yksityiskauppaa ja yksityistaloudellista kapitalismia. Tämän säännöstelyn menestyminen ei riipu ainoastaan valtiovallasta, vaan vielä suuremmassa määrässä proletariaatin ja yleensä työtätekevien joukkojen valvutuneisuudesta, kulttuuritasosta j.n.e. Mutta vaikka tällainen säännöstely menestyisikin täydellisesti, työn ja pääoman luokkaetujen vastakohtaisuus säilyy ehdottomasti. Siksi ammattiyhdistysten perustehtäviä on tästä lähtien proletariaatin luokkaetujen kaikinpuolinen ja kaikkalainen suojeleminen sen taistellessa pääomaa vastaan. Tämä tehtävä on asetettava julkisesti erääksi ensivuoroiseksi tehtäväksi ja ammattiyhdistyskoneisto on vastaavasti uudelleenjärjestettävä, on muutettava sen muotoa tai täydennettävä sitä (on muodostettava tai oikeammin sanoen annettava mahdollisuus muodostaa tarpeen vaatiessa työriitavaliokuntia, lakkorahastoja, keskinäisapurahastoja j.n.e.).

3. AMMATTIYHDISTYKSET JA NIIN SANOTUN ITSEKANNATTAVUUDEN POHJALLE SIIRRETTAVAT VALTION TUOTANTOLAITOKSET

Valtion tuotantolaitosten siirtäminen niin sanotun itse-kannattavuuden pohjalle on välttämätöntä ja kiinteässä yhteydessä uuteen talouspolitiikkaan. Lähitulevaisuudessa tämän tyyppiset tuotantolaitokset muodostuvat kiertämättömästi vallitseviksi, elleivät yksinomaisiksi. Aikana, jolloin vapaakauppa on sallittua ja kehittyä, se merkitsee itse asiassa valtion tuotantolaitosten siirtämistä huomattavassa määrässä kaupalliselle pohjalle. Koska on aivan pakottavan välttämätöntä kohottaa työn tuottavuutta, saada jokainen valtion tuotantolaitos kannattavaksi ja voittoa tuottavaksi ja koska on olemassa kiertämättömiä hallintoetuja sekä hallintojen liiallista innokkuutta, tämä seikka synnyttää väistämättömästi tuotantolaitoksissa tietynlaisia eturistiriitoja työehtokysymyksissä toisaalta työläisjoukkojen

ja toisaalta hallintojen tai niiden alaisten valtion tuotantolaitosten johtajien välillä. Sen vuoksi mitä yhteiskunnallistettuihin tuotantolaitoksiin tulee, ammattiyhdistysten ehdoton velvollisuus on puoltaa työtätekevien etuja, myötävaikuttaa mahdollisuuksien mukaan heidän aineellisten olojensa paranemiseen ja oikoa jatkuvasti talouselinten virheitä ja liiallisuuksia, mikäli ne johtuvat valtiokoneiston byrokraattisista vääristelyistä.

4. LUOKKATAISTELU, JOTA PROLETARIAATTI KÄY VALTIOSSA, MISSÄ TUNNUSTETAAN MAAN, TEHTAIDEN Y.M. YKSITYISOMISTUS JA POLIITTINEN VALTA ON KAPITALISTILUOKAN KÄSISSÄ, EROAA OLEELLISESTI SIITÄ TALOUDELLISESTA TAISTELUSTA, JOTA PROLETARIAATTI KÄY VALTIOSSA, MISSÄ EI TUNNUSTETA MAAN EIKÄ SUURTUOTANTOLAITOSTEN VALTAOSAN YKSITYISOMISTUSTA JA POLIITTINEN VALTA ON PROLETARIAATIN KÄSISSÄ

Luokkataistelu on kiertämätöntä niin kauan, kuin on olemassa luokkia. Kapitalismista sosialismiin siirtymisen kaudella luokkien olemassaolo on kiertämätöntä, ja VKP:n ohjelmassa sanotaan täysin selvästi, että kapitalismista sosialismiin siirtymisen olemme vasta aloittaneet. Sen vuoksi niin kommunistisen puolueen, Neuvostovallan kuin ammattiyhdistystenkin on avoimesti tunnustettava, että taloudellista taistelua käydään ja se on väistämätöntä niin kauan, kunnes teollisuuden ja maanviljelyksen sähköistäminen suoritetaan loppuun edes pääpiirteissään ja saadaan siten katkoksi kaikki pientalouden samoin kuin markkinoiden herruudenkin juuret.

Toisaalta on ilmeistä, että kapitalismin aikana lakkotais- telun lopullisena tavoitteena on valtiokoneiston murskaaminen, kyseessäolevan luokkavaltiovallan kukistaminen. Mutta siirtymiskauden proletaarisessa valtiossa, jollainen on meidän valtiomme, työväenluokan kaikkien esiintymisten lopullisena tavoitteena voi olla vain proletaarisen valtion ja proletaarisen luokkavaltiovallan lujittaminen siten, että taistellaan tämän valtion byrokraattisia vääristelyjä, sen virheitä ja heikkouksia vastaan, sen valvon- nasta pois pyrkivien kapitalistien ahneita luokkapyyteitä

vastaan j.n.e. Sen tähden ei kommunistinen puolue, ei Neuvostovalta eivätkä ammattiyhdistyksetkään missään tapauksessa voi unohtaa eivätkä ne saa salata työläisiltä ja työtätekevilta joukoilta, että valtiossa, jossa valtiolta on proletariaatilla, lakkotaistelun käymisen selityksenä ja puolustuksena voivat olla toisaalta ainoastaan proletaarisen valtion byrokraattiset vääristelyt ja sen laitoksissa esiintyvät kaikkinaiset kapitalistisen menneisyyden jäänteet sekä toisaalta työtätekevien joukkojen poliittinen kehittymättömyys ja alhainen kulttuuri.

Siksipä kun työväenluokan eri ryhmillä syntyy kahnausta ja selkkauksia työläisvaltion eri laitosten ja elinten kanssa, ammattiyhdistysten tehtävä on myötävaikuttaa siihen, että nämä selkkaukset selvitettäisiin mitä nopeimmin ja kivuttomimmin ja näiden yhdistysten edustamien työläisryhmien mahdollisimman suureksi eduksi, mikäli noiden etujen ajaminen ei tapahdu muiden ryhmien kustannuksella eikä vahingoita työläisvaltion ja sen talouden yleistä kehitystä, sillä vain tämä kehitys voi laskea perustan työväenluokan aineelliselle ja henkiselle hyvinvoinnille. Ainoa oikea, terve ja tarkoituksenmukainen tapa selvittää työväenluokan eri osien ja työväenvaltion elinten välisiä kahnauksia ja selkkauksia on ammattiyhdistysten esiintyminen välittäjänä, jolloin ne vastaavien elintensä kautta ryhtyvät joko neuvottelemaan vastaavien asianomaisten talouselinten kanssa ottaen pohjaksi kummankin osapuolen tarkoin määrittelemät vaatimukset ja ehdotukset tai vetoavat valtion ylempiin instansseihin.

Silloin kun talouselinten virheellinen toiminta, tiettyjen työläisryhmien takapajuisuus, vastavallankumouksellisten ainesten provokatorinen toiminta tai vihdoin ammattiyhdistysten harkitsemattomuus johtavat sellaisiin avoimiin selkkauksiin kuin lakkoiluun valtion tuotantolaitoksissa y.m., ammattiyhdistysten tehtävä on edistää selkkausten nopeata selvittämistä ryhtymällä ammattiyhdistystoiminnan luonteesta johtuviin toimenpiteisiin: poistamaan ilmenneitä virheellisyyksiä ja epäkohtia ja tyydyttämään joukkojen laillisia ja reaalisia vaatimuksia, vaikuttamaan poliittisesti joukkoihin y.m.

Tärkeimpiä ja tarkimpia ammattiyhdistyksen toiminnan oikeellisuuden ja tuloksellisuuden mittapuita on se, että otetaan huomioon, missä määrin ammattiyhdistys onnistuu

ehkäisemään joukkoselkkaukset valtion tuotantolaitoksissa noudattamalla harkittua politiikkaa, jonka tarkoituksena on työläisjoukkojen etujen todellinen ja kaikinpuolinen varjeleminen sekä selkkauksia aiheuttavien syiden poistaminen ajoissa.

5. PALUU VAPAAEHTOISEEN AMMATTIYHDISTYSJASENYYTEEN

Ammattiyhdistysten sellainen muodollinen kanta, että jokainen palkkatyöntekijä merkitään ammattiyhdistyksen jäseneksi, on johtanut tiettyyn virkavaltaiseen vääristelyyn ammattiyhdistyksissä ja viimeksi mainittujen eristäytymiseen laajoista jäsenjoukoistaan; siksi on erittäin tarkasti noudatettava jäsenyyden vapaaehtoisuusperiaatetta niin yksilöitä kuin ryhmiä hyväksyttäessä ammattiyhdistykseen. Ammattiyhdistysten jäseniltä ei saa millään muodoin vaatia tietynlaisia poliittisia katsomuksia; tässä suhteessa samoin kuin uskontoonkin nähden ammattiyhdistysten on oltava puolueettomia. Proletaarisessa valtiossa ammattiyhdistysten jäseniltä vaadittakoon vain toverikurin ja sen ymmärtämistä, että työväen on yhdistettävä voimansa voidakseen puolustaa työtätekevien etuja ja auttaa työtätekevien valtaa, s.o. Neuvostovaltaa. Proletaarisen valtion on tuettava työläisten ammatillista yhteenliittymistä niin juridisesti kuin aineellisestikin. Mutta ammattiyhdistyksillä ei saa olla mitään oikeuksia ilman velvollisuuksia.

6. AMMATTIYHDISTYKSET JA TUOTANTOLAITOSTEN JOHTAMINEN

Valtiovallan vallattuaan proletariaatin perustavoitteena on tuotteiden määrän lisääminen, yhteiskunnan tuotantovoimien valtava lisääminen. Sodanjälkeinen kurjuus, nälkä ja rappiotila ovat tehneet tämän VKP:n ohjelmassa selvästi asetetun tavoitteen erittäin tähdelliseksi. Sen vuoksi suurteollisuuden jälleenrakentaminen mahdollisimman nopeasti ja mahdollisimman menestyksellisesti on ehto, jota ilman ei voida ajatellakaan saavutettavan menestystä työn vapauttamisessa täydellisesti pääoman ikeestä, ei voida ajatellakaan sosialismin voittoa. Venäjän nykytilanteessa tällainen menestys vaatii vuorostaan ehdottomasti vallan keskittämistä kokonaan tehtaanjohton käsiin. Tämän

tavallisesti yksilöllisen johtovallan periaatteen pohjalle rakentuvan johdon tulee johtaa itsenäisesti palkkojen sääntämistä, palkkarahojen, normiannosten ja työvaatetuksen jakoa ynnä muuta varustelua koskevia asioita ammattiyhdistysten kanssa solmittujen kollektiivisten sopimusten perusteella ja rajoissa sekä mahdollisimman laajoin järjestelyvapauksin, tarkastaen samalla tiukasti, millaisiin tuloksiin on todella päästy tuotannon kohottamisessa ja sen kehittämisessä kannattavaksi ja voittoa tuottavaksi, sekä valiten mitä harkituimmin johtomiehiksi etevimpiä ja kyvykkäimpiä henkilöitä j.n.e.

Kaikkinaista ammattiyhdistysten välitöntä sekaantumista laitosten johtotoimintaan on näissä oloissa pidettävä ehdottomasti vahingollisena ja sallimattomana.

Mutta olisi aivan väärin tulkita tämä eittämätön totuus siten, että ammattiyhdistyksiä kielletään osallistumasta teollisuuden sosialistiseen järjestelyyn ja valtionteollisuuden johtamiseen. Tämä osallistuminen on välttämätöntä tarkoin määritellyissä muodoissa, nimenomaan seuraavissa muodoissa.

7. AMMATTIYHDISTYSTEN OSUUS JA OSALLISTUMINEN PROLETAARISEN MAAN TALOUS- JA VALTIOELINTEN TOIMINTAAN

Proletariaatti on kapitalismista sosialismiin siirtyvän valtion luokkaperusta. Maassa, jossa pientalonpoikaisto on valtaenemmistönä, proletariaatti voi täyttää menestyksellä tämän tehtävänsä vain ehdolla, että se liittoutuu erikoisen taitavasti, varovasti ja asteittaisesti talonpoikaiston valtaenemmistön kanssa. Ammattiyhdistysten on oltava ensimmäisinä ja välttämättömästi auttamassa valtiovaltaa, jonka kaikkea poliittista ja taloudellista toimintaa johtaa työväenluokan tietoinen etujoukko — kommunistinen puolue. Koska ammattiliitot ovat yleensä kommunismin koulu, niiden on oltava muun muassa myös sosialistisen teollisuuden (ja vähitellen myös maanviljelyksen) johtamisen koulu työläisjoukoille kuten myös kaikille työtätekeville.

Näitä periaatteellisia näkökohtia silmällä pitäen on määriteltävä lähikaudeksi seuraavat perusmuodot, joissa ammattiyhdistykset osallistuvat proletaarisen valtion talous- ja valtioelinten toimintaan:

1. Ammattiliitot osallistuvat talouselämään yhteydessä olevien kaikkien talous- ja valtioelinten muodostamiseen asettamalla omia ehdokkaitaan, suosittelemalla heitä työvuosien, työkokemuksen y.m. perusteella. Päätösvalta siinä kuuluu yksinomaan talouselimille, jotka kantavat myös täyden vastuun vastaavien elinten työstä. Tällöin talouselimet ottavat huomioon lausunnon, jonka vastaava ammattiyhdistys on antanut kustakin ehdokkaasta.

2. Ammattiyhdistysten tärkeimpiä tehtäviä on nostaa esiin ja kouluttaa hallintomiehiä työläisten ja yleensä työtätekevien joukkojen keskuudesta. Joskin teollisuudessamme on nykyisin kymmeniä täysin tyydyttäviä ja satoja enemmän tai vähemmän tyydyttäviä hallintomiehiä, niin lähiaikoina me tarvitsemme sadoittain ensiksi mainittuja ja tuhansittain viimeksi mainittuja. Ammattiyhdistysten on paljon tarkemmin ja tarmokkaammin kuin tähän asti otettava järjestelmällisesti selville kaikki tällaiseen työhön pystyvät työläiset ja talonpojat sekä tarkastettava seikka-peräisesti, kaikinpuolisesti ja asiallisesti, kuinka edistyy heidän kouluttamisensa johtavaan työhön.

3. On laajennettava ammattiyhdistysten osallistumista proletaarisen valtion kaikkiin suunnitteluelimiin, taloussuunnitelmien ja tuotanto-ohjelmien sekä työläisten aineelliseen huoltoon myönnettyjen varojen käyttösuunnitelmien laadintaan, valtion huoltoon jätettävien, vuokralle tai toimilupakäyttöön annettavien laitosten valintaan y.m.s. Ottamatta välittömäksi tehtäväkseen minkäänlaista tuotannon valvontaa yksityisissä ja vuokralle annetuissa tuotantolaitoksissa ammattiyhdistykset osallistuvat yksityiskapitalistisen tuotannon säännöstelyyn vain ottamalla osaa vastaaviin valtioelimiin. Samalla kun ammattiyhdistykset osallistuvat kaikkeen kulttuuri- ja valistustoimintaan sekä tuotantopropagandaan, niiden on mainitulla toiminnallaan saatava työväenluokka ja työtätekevät joukot osallistumaan yhä laajemmassa mitassa ja syvällisemmin kaikkeen valtion talouden rakennustyöhön ja perehdytettävä ne koko talouselämän, koko teollisen toiminnan piiriin alkaen raaka-aineiden hankinnoista aina tuotteiden realisointiin saakka sekä annettava entistä konkreettisempi käsitys niin sosialistisen talouden yhtenäisestä valtion-suunnitelmasta kuin myös siitä, että kullekin työmiehelle

ja talonpojalle on käytännöllisesti katsoen etua tämän suunnitelman toteuttamisesta.

4. Tariffien ja varustelunormien laadinta y.m.s. muodostaa välttämättömän elimellisen osan ammattiyhdistysten toiminnasta sosialismia rakennettaessa ja niiden osallistuksessa teollisuuden johtamiseen. Niinpä kurinpidollisten oikeusistuinten on parannettava herkeämättä työkuria sekä kurin ja työn tuottavuuden kohottamisen puolesta käytävän taistelun kulttuurillisia muotoja puuttumatta kuitenkaan kansanoikeuksien tehtäviin yleensä enempiä kuin johtotehtäviinkään.

Ammattiyhdistysten ja Neuvostovallan vastaavien elinten on tietenkin seikkaperäisesti tarkennettava tässä mainittuja perustehtäviä, joita ammattiyhdistyksillä on sosialistisen talouden rakentamisen alalla. Kansantalouden kohottamisen ja Neuvostovallan lujittamisen kannalta on oleellista se, että siirrytään tietoisesti ja päättäväisesti kovaan ja asialliseen, monia vuosia vaativaan työhön, opettamaan käytännössä työläisiä ja kaikkia työtätekeviä johtamaan koko maan kansantaloutta, ottaen tällöin huomioon kokemuksen, jonka liitot ovat saaneet talouden ja sen johdon järjestämiseksi suorittamassaan suuressa työssä, sekä ne virheet, joita liitot ovat tehneet puuttamalla välittömästi, valmistautumatta, asiaa tuntematta ja vastuuttomasti johtotoimintaan ja jotka ovat tuottaneet suurta vahinkoa.

8. YHTEYS JOUKKOIHIN ON AMMATTIYHDISTYSTEN KAIKEN TOIMINNAN PERUSEHTO

Yhteys joukkoihin, s.o. työläisten (ja sitten myös kaikkien työtätekevien) valtaenemistään, on ammattiyhdistysten minkä tahansa toiminnan menestymisen tärkein ehto, perusehto. Ammattiliittojen ja niiden koneiston organisaatiossa alhaalta ylös asti on luotava vastuuntuntoisista tovereista, välttämättömästi muistakin kuin kommunisteista, kokonainen toimihenkilökunta ja tarkastettava sen pätevyys käytännössä monien vuosien työssä. Näiden toverien tulee elää välittömästi työväen keskuudessa, tuntea sen elämä läpikotaisin, osata määritellä erehtymättömästi jokaisessa kysymyksessä, joka hetkellä joukkojen mieliala, niiden todelliset pyrkimykset, tarpeet, ajatukset,

osata määritellä ilman mitään väärää idealisointia, kuinka tietoisia joukot ovat ja kuinka voimakkaasti tietyt entisyyden ennakkoluulot ja jäänteet vaikuttavat niihin, osata valloittaa joukkojen rajaton luottamus suhtautumalla toverillisesti niihin, tyydyttämällä huolehtivasti niiden tarpeita. Yhtenä suurimpana ja pelottavimpana vaarana, mikä uhkaa lukumäärältään vaatimatonta kommunistipuoluetta, joka työväenluokan etujoukkona johtaa suurta sosialismiin siirtyvää (toistaiseksi vielä ilman edistyneempien maiden suoranaista apua siirtyvää) maata, on joukoista irtaantumisen vaara, se vaara, että etujoukko etenee liian kauaksi „suoristamatta rintamaa”, pitämättä lujaa yhteyttä työnarmeijaan, s.o. työläis- ja talonpoikaisjoukkojen valtaenemmistöön. Samoin kuin parhainkin tehdas mainioine voimakoneineen ja ensiluokkaisine työkoneineen jää seisomaan, jos sen voimakoneen ja työkoneiden väliset voimansiirtolaitteet ovat vialla, niin sosialistisen rakennustyömekin tuho on kiertämätön, jos kommunistisen puolueen ja joukkojen väliset voimansiirtolaitteet — ammattiyhdistykset — on väärin rakennettu ja jos ne toimivat huonosti. Ei riitä, että tätä totuutta selitetään, että se palautetaan mieleen ja tunnustetaan oikeaksi, se on saatettava organisatorisesti voimaan ammattiliittojen koko rakenteessa ja niiden jokapäiväisessä työssä.

9. AMMATTIYHDISTYSTEN ASEMAN RISTIRIITAISUUS PROLETARIAATIN DIKTATUURIN OLOISSA

Kaikesta edellä mainitusta johtuu, että ammattiyhdistysten erinäisten tehtävien välillä on useita ristiriitoja. Toisaalta niiden tärkein toimintamenetelmä on vakuuttaminen, kasvattaminen; toisaalta ne valtiiovallan käyttöön osallistuvina eivät voi kieltäytyä osallistumasta myös pakotukseen. Toisaalta niiden päätehtävä on työtätekevien joukkojen etujen puolustaminen tämän sanan välittömässä ja varsinaisessa merkityksessä; toisaalta ne valtiiovallan käyttöön ja yleensä koko kansantalouden rakennustyöhön osallistuvina eivät voi kieltäytyä painostamasta. Toisaalta niiden on toimittava sotilaallisesti, sillä proletariaatin diktatuuri on mitä ankarinta, sitkeintä ja vimmatuinta luokkasotaa; toisaalta juuri ammattiyhdistyksissä ovat

vähimmän soveliaita erikoiset sotilaalliset toimintamenetelmät. Toisaalta ammattiyhdistysten on osattava toimia joukkojen kyseistä kehitystasoa vastaavasti; toisaalta ne eivät saa millään muotoa suhtautua väljäkästisesti joukkojen ennakkoluuloihin ja takapajuisuuteen, vaan niiden on kohotettava jatkuvasti joukkoja yhä korkeammalle tasolle j.n.e. y.m.s. Nämä ristiriitaisuudet eivät ole satunnaisia eivätkä ne ole poistettavissa useampiin vuosikymmeniin. Niin kauan kuin on olemassa kapitalismin ja pientuotannon jäänteitä, näiden jäänteiden ja sosialismin itujen väliset ristiriitaisuudet koko yhteiskuntajärjestelmässä ovat kiertämättömiä.

Tästä juontuu kaksi käytännöllistä johtopäätöstä. Ensimmäinen: jotta ammattiyhdistysten toiminta olisi menestyksellistä, tarvitaan muutakin kuin niiden tehtävien oikeaa ymmärtämistä, kuin sitä, että niiden rakenne on oikea; tarvitaan vielä erityistä tahdikkuutta, taitoa lähestyä joukkoja eri tavalla jokaisessa konkreettisesti tapauksessa, että nämä joukot saataisiin mahdollisimman kitkattomasti nostetuksi porrasta ylemmäksi kulttuurillisessa, taloudellisessa ja poliittisessa suhteessa.

Toinen johtopäätös: mainitut ristiriidat tulevat välttämättä synnyttämään selkkauksia, erimielisyyttä, kitkaa y.m. Täytyy olla korkeampi ja kyllin arvovaltainen instanssi, jotta ne voitaisiin ratkaista viipymättä. Tänä instanssina on kommunistinen puolue ja kaikkien maiden kommunististen puolueiden kansainvälinen yhtymä — Kommunistinen Internationale.

10. AMMATTIYHDISTYKSET JA SPESIALISTIT

Tämän kysymyksen peruskohdat on esitetty VKP:n ohjelmassa. Mutta ne jäävät vain paperille, ellei kiinnitetä toistamiseen huomiota tosiasioihin, jotka osoittavat, missä määrin niitä toteutetaan elämässä. Tällaisia viimeaikaisia tosiasioita ovat ensiksikin työläisten suorittamat insinöörien murhat ei vain Uralin, vaan myös Donbassin yhteiskunnallistetuilla kaivoksilla; toiseksi, Moskovon vesijohtolaitoksen yli-insinöörin V. V. Oldenborgerin ⁴⁷ itsemurha, jonka aiheuttivat niin kommunistisen puoluesolun jäsenten kuin Neuvostovallan elintenkin epäpätevän ja sallimattoman menettelyn tuloksena muodostuneet mahdottomat

työolot, mikä on pakottanut Yleisvenäläisen TpKK:n antamaan koko asian oikeuden käsiteltäväksi.

Näihin ilmiöihin ovat syypäitä enemmänkin kommunistin puolue ja yleensä Neuvostovalta kuin ammattiyhdistykset. Mutta nyt ei ole kysymys sen selvittämisestä, kuka poliittisesti on missäkin määrässä syyllinen, vaan tietyistä poliittisista johtopäätöksistä. Ei voi olla puhuttakaan mistään huomattavista menestyksistä sosialistisessa rakennustyössä, elleivät kaikki johtavat laitoksemme, s.o. kommunistinen puolue, Neuvostovalta, ammattiyhdistykset, saa aikaan sitä, että meillä varjeltaisiin kuin silmäterää jokaista spesialistia, joka tekee työtä rehellisesti, tuntee alansa ja pitää siitä, vaikka hän aatteellisesti olisikin kommunismille täysin vieras. Me emme voi vielä heti kohta toteuttaa sitä, mikä meidän kuitenkin on toteutettava hinnalla millä hyvänsä, nimittäin, että spesialistit erikoisena yhteiskuntakerroksena, joka pysyy erikoisena kerroksena aina niin kauan, kunnes päästään korkeimmalle kehitystasolle, kommunistiseen yhteiskuntaan, eläisivät sosialismin vallitessa paremmissa oloissa kuin kapitalismin vallitessa niin aineellisessa kuin oikeudellisessakin suhteessa, niin toverillisen, työläisten ja talonpoikien kanssa tapahtuvan yhteistyön kannalta kuin myös aatteellisessa suhteessa, t.s. siinä suhteessa, että he tuntisivat tyydytystä työnsä johdosta ja olisivat tietoisia työnsä yhteiskunnallisesta hyödyllisyydestä ja riippumattomia kapitalistiluokan itsekkäistä etupyyteistä. Kukaan ei suostu tunnustamaan vähänkään siedettäväksi sellaista hallintoa, jossa ei tehdä suunnitelmallista ja käytännöllisiä tuloksia tuottavaa työtä spesialistien turvaamiseksi kaikinpuolisesti, parhaimpien spesialistien palkitsemiseksi, heidän etujensa puoltamiseksi ja suojaamiseksi j.n.e.

Ammatillisten järjestöjen on tehtävä kaikkea tämän-
tapaista työtä (tai osallistuttava järjestelmällisesti kaik-
kien hallintojen vastaavaan työhön) pitäen silmällä työn-
teon ja koko kansantalouden eikä kyseisen hallinnon etuja.
Spesialistien suhteen ammattiyhdistysten tehtävä on mitä
raskain ja vaikein, niiden on vaikutettava herkeämättä
mahdollisimman laajoihin työväenjoukkoihin, jotta näiden
ja spesialistien keskinäissuhteet muodostuisivat oikeiksi,
ja vain tällainen työ voi antaa todella huomattavia käy-
tännöllisiä tuloksia.

II. AMMATTIYHDISTYKSET JA PIKKUPORVARISTON VAIKUTUS
TYÖVAENLUOKKAAN

Ammattiyhdistykset ovat vasta silloin reaalisia, kun ne yhdistävät hyvin laajoja puolueeseen kuulumattomien työläisten kerroksia. Tästä johtuu väistämättömästi, että etenkin maassa, jossa talonpoikaisto on valtaenemmistönä, juuri ammattiyhdistyksissä ovat verrattain pysyviä kaikki sellaiset poliittiset vaikutteet, jotka ovat kapitalismin jäänteiden ja pientuotannon päällysrakennelmaa. Nämä ovat pikkuporvarillisia vaikutteita, s.o. toisaalta eserräläismenshevistisiä (II ja II½ Internationalen puolueiden venäläinen muunnos) ja toisaalta anarkistisia vaikutteita; ainoastaan näiden virtausten piiriin on jäänyt jonkinverran huomattavampi määrä henkilöitä, jotka eivät puolusta kapitalismia itsekkäiden luokkapyyteiden kannustamina, vaan aatteen vuoksi, uskoen edelleenkin, että heidän julistamallaan „demokratialla”, „tasa-arvoisuudella” ja „vapaudella” yleensä ei ole luokkapoliittista merkitystä.

Nimenomaan edellä mainittu yhteiskunnallis-taloudellinen syy eikä eri ryhmien ja sitäkin vähemmän eri henkilöiden osuus on selityksenä sille, että ammattiyhdistyksissämme havaitaan tuollaisia pikkuporvarillisten aatteiden jäänteitä (joskus henkiinheräämistäkin). Sen vuoksi niin kommunistisen puolueen ja kulttuuri- ja valistustyötä suorittavien neuvostolaitosten kuin myös kaikkien ammattiyhdistyksissä olevien kommunistienkin on kiinnitettävä suurempaa huomiota aatteelliseen taisteluun pikkuporvarillisia vaikutteita, virtauksia ja poikkeamia vastaan ammattiyhdistyksissä — etenkin kun uusi talouspolitiikka ei voi olla johtamatta määrätynlaiseen kapitalismin voimistumiseen. Sen vastapainoksi on välttämättä voimistettava taistelua työväenluokkaan kohdistuvaa pikkuporvariston vaikutusta vastaan.

VKP(b):n Keskuskomitea

*Kirjoitettu joulukuun 30 p:nä 1921—
tammikuun 4 p:nä 1922*

*Julkaistu tammikuun 17 p:nä 1922
„Pravda” lehden 12. numerossa*

*Julkaistaan
sanomalehden tekstistä,
joka on tarkistettu
käsikirjoituksen mukaan*